

το έργο είναι από άλλη εποχή κι από άλλες συνθήκες». Πραγματοποιεί το θεατρικό του ντεμπούτο κι είναι πραγματικά εξαιρετικός. Ωστόσο, μας λέει σεμνά πως «έπρεπε να συμπληρωθούν οι ηθοποιοί κι έλαβα μέρος γι' αυτόν τον λόγο».

Στην παράσταση βρίσκεται στη σκηνή τόσο με τη σύζυγό του Λιάνα, όσο και με τον γιο του Διονύση. «Αυτό είναι το πιο ευχάριστο. Να έχουμε κάτι όλοι μαζί να συζητάμε και να αφήσουμε για τους απογόνους μας».

Τον ρωτήσαμε αν θα συμμετάσχει και στην επόμενη παράσταση του Θεάτρου Τέχνης και μας απάντησε με ειλικρίνεια. «θα το σκεφθώ γιατί χρειάζεται πολλή δουλειά», μας είπε.

ΛΙΑΝΑ ΒΕΡΤΖΑΓΙΑ: Η... ΝΕΑΡΗ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΗ

Τη Λιάνα Βερτζάγια την έχουμε απολαύσει αρκετές φορές επί σκηνής. Αυτή τη φορά μετατρέπεται σε τρόφιμο γηροκομείου κι αρχικά μας μιλά για το έργο του Μανώλη Κορρέ. «Νομίζω πως υπάρχει αρκετή πραγματικότητα σε όσα παρουσιάζει το έργο. Υπήρξαν πρόσφατα αναφορές στον αυστραλιανό Τύπο για τέτοια θέματα κι έγινε μεγάλη συζήτηση για τα γηροκομεία που δεν προσέχουν τους ηλικιωμένους όπως πρέπει. Μερικά δεν είναι όπως παρουσιάζονται, κάτι που φαίνεται καθαρά στο έργο μας».

Έχει συμμετάσχει σε αρκετές θεατρικές παραστάσεις, όμως αυτή τη φορά υποδύεται έναν ρόλο που ταιριάζει στο αλέγκρο του

χαρακτήρα της, όπως παραδέχεται κι η ίδια. «Υποδύομαι μία γυναίκα που ζει με τον τρόπο της στο παρελθόν. Είναι λίγο σαν πριματόνα, κάνει τη νέα κι είναι ένας ρόλος που μου αρέσει. Μου ταιριάζει και λιγάκι νομίζω (γέλια)...»

Φυσικά μας μιλά και για τη συνύπαρξή της στη σκηνή με τον σύζυγό της Κώστα και τον γιο της Διονύση. «Ήταν περισσότερο μία ιδέα του Διονύση, γιατί τώρα που μεγαλώνει ο γιος του, ο Ντιν, ήθελε να έχει αυτήν την ανάμνηση του παππού, της γιαγιάς και του πατέρα του μαζί πάνω στη σκηνή. Δεν αποκλείεται στο μέλλον να δούμε και τον

μικρό επί σκηνής. Φαίνεται ότι έχει ταλέντο και φορά τα ρούχα του πατέρα του λίγο πριν βγούμε στη σκηνή».

ΦΩΤΗΣ ΛΑΡΕΝΤΖΑΚΗΣ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

Ο Φώτης Λαρεντζάκης συμμετέχει για τρίτη φορά σε παράσταση του Θεάτρου Τέχνης. Καταφέρνει κι αυτή τη φορά να μπει στο περσόνα του ρόλου και μας παρουσιάζει με πειστικότητα έναν ηλικιωμένο τρόφιμο. «Εξακολουθώ να λέω πως δεν έχω καμία σχέση με ηθοποιό. Ο Σταύρος με βρήκε και μου ζήτησε να βοηθήσω. Το κάνω καθαρά για να βοηθήσω το ελληνικό θέατρο στην Αυστραλία που περνά κρίση. Αν δεν υπάρχουν αυτά τα άτομα θα πεθάνει κι ένα από τα τελευταία ελληνικά στοιχεία που υπάρχουν στο Σίδνεϊ. Μακάρι να υπήρχαν

άλλοι άνθρωποι, σίγουρα καλύτεροι, να ανέβουν εκείνοι στο σανίδι. Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν αλλά είμαι σίγουρος ότι θα βρεθούν σιγά σιγά. Πρέπει όλοι να βοηθήσουμε για να μείνει αυτό το θέατρο ζωντανό. Είναι η τελευταία ρανίδα του αίματός μας». Τον ρωτήσαμε για την παράσταση και τον ρόλο του. «Είναι μία δύσκολη παράσταση, πάρα πολύ κουραστικό έργο. Μας πήρε έξι μήνες προετοιμασίας κι είχαμε φτάσει σε ένα σημείο που θέλαμε επιτέλους να παίξουμε. Ο ρόλος μου δεν είναι ιδιαίτερα κουραστικός. Από μικρό παιδί μου αρέσει να κάθομαι κρυφά και να παρακολουθώ

ανθρώπους και φυσιογνωμίες. Στον συγκεκριμένο ρόλο πήρα πολλά στοιχεία από τον πατέρα μου. Δεν είναι σ' αυτήν την ηλικία, τόσο γέρος, αλλά βλέπω ότι εκεί θα πάει. Οι μορφομοί που κάνει, το χέρι του που τρέμει, τέτοια πράγματα. Κλέβω μία εικόνα και προσπαθώ να τη βάλω μέσα μου και να μεταμορφώσω τον εαυτό μου στον γέρο που βλέπετε στη σκηνή».

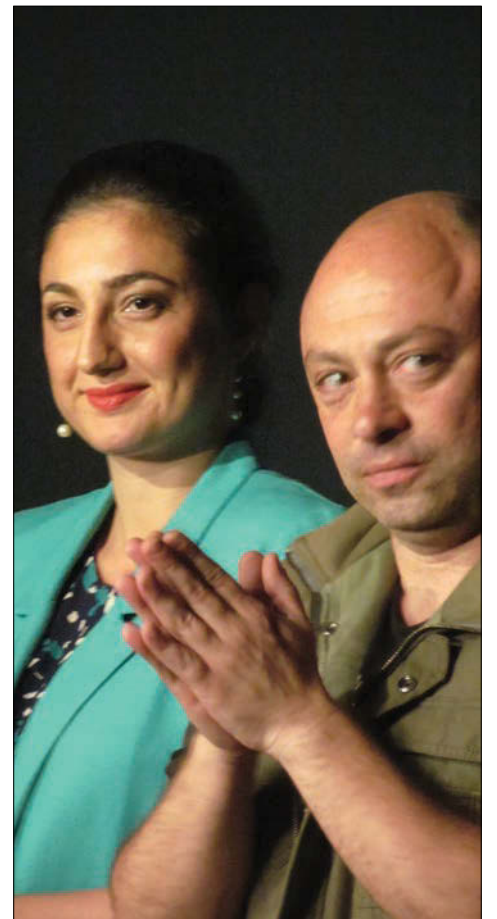
ΔΟΜΝΑ ΓΙΑΝΝΑΚΗ Η ΑΣΠΛΑΧΝΗ ΚΟΡΗ

Η Δόμνα Γιαννάκη είναι μία από τις ηθοποιούς της νεότερης γενιάς κι επιστρέφει σε παραστάσεις του Θεάτρου Τέχνης Αυστραλίας. Υποδύεται την άσπλαχνη κόρη της Μέλπως Παπαδοπούλου, σε έναν μικρό αλλά χαρακτηριστικό ρόλο, τον οποίο υποδύεται με νεύρο και πειστικότητα.

«Είναι ένα κοινωνικό έργο με πολλές προεκτάσεις και πολύ ανθρωπισμό. Είναι διαχρονικό κι είμαι χαρούμενη που συμμετέχω. Υποδύομαι μία άπονη κόρη, αλλά το σημαντικό είναι να καταλάβουμε όλοι πόσο σημαντικό είναι να σταθούμε κοντά στους ηλικιωμένους συνανθρώπους μας, ιδιαίτερα τους πιο κοντινούς».

ΝΙΚΟΣ ΚΟΚΚΙΝΙΔΗΣ Ο ΚΑΜΕΡΑΜΑΝ

Ο Νίκος Κοκκινίδης έχει παίξει και σε παιδικότερη παράσταση του Θεάτρου Τέχνης Αυστραλίας. Στο έργο του Μανώλη Κορρέ είναι ο κάμεραμαν του τηλεοπτικού συνεργείου που επισκέπτεται το γηροκομείο. «Είναι πολύ καλό το έργο. Έχει χιούμορ, έχει μηνύματα και ξεπερνάει τα όρια μιας απλής παράστασης».

Οικος Ευγηρίας

Μια ακόμα ωραία θεατρική παραγωγή μας έδωσε το Θέατρο Τέχνης με τον Οίκο Ευγηρίας. Το θέμα ενδιαφέρον για την «παλιά φρουρά» της παροικίας μας, καθώς οι χθεσιννοί νέοι που έβαλαν τα θεμέλιά της, ένας-ένας περνάνε στην εφεδρεία.

Το έργο πολύ καλό και η απόδοσή του θαυμάσια. Οι ηθοποιοί διαλεγμένοι και τοποθετημένοι στους ρόλους που τους ταιριάζαν. Εκείνο που αξίζει να σημειώσουμε είναι το ότι όλοι έπαιζαν κι όταν δεν είχαν να μιλήσουν. Βασικό αυτό στην επιτυχία της παράστασης, η «συμμετοχή» στην εξέλιξη, η παρουσία, η συνοχή.

Μια ευχάριστη έκπληξη ήταν η παρουσία του Κώστα Βερτζάγια, που υποδύθηκε έναν από τους τρόφιμους του Γηροκομείου, ένα

γέρο που τον απόδωσε θαυμάσια. Ήταν για να «πληρωθεί το ρηθέν» ότι όλη η οικογένεια Βερτζάγια έχει την αγάπη της Τέχνης στις φλέβες της. Στο έργο αυτό έπαιζαν και ο γιος και η μαμά. Και ήταν όλοι... υπέροχοι!

Ο Διονύσης Μεσσάρης ξεχώρισε όπως πάντα γιατί καταφέρνει να μπαίνει μέσα στο ρόλο και να δημιουργεί τύπους. Το ίδιο κι ο Γιάννης Νταβίσκας με μια μικρή διαφορά, ότι ο Γιάννης είναι πολύ καλός σε ορισμένους ρόλους, ενώ ο Διονύσης... μετουσιώνεται!

Πολύ καλός ήταν κι ο Κώστας Ρόρρης. Δεν θέλω να επεκταθώ σε κριτική με ονόματα και επαίνους ή επικρίσεις, ήταν όλοι πολύ καλοί. Εκείνο που χαιρόμαστε όλοι είναι το ότι ο Σταύρος Οικονομίδης έχει δημιουργήσει

πλέον ένα συγκρότημα πολύ καλό. Και περιμένουμε ποιτικές παραγωγές. Έχει μείνει το μοναδικό πλέον θεατρικό συγκρότημα της παροικίας κι έχει δημιουργήσει μια όμορφη καλλιτεχνική γωνιά. Και βέβαια θα θέλαμε να δούμε και καινούριες δημιουργίες, άλλα έργα, έστω και απλά αλλά με κοινωνικά μηνύματα. Όχι πλέον άλλες επαναλήψεις.

Δεν θέλω να θεωρηθεί κριτική αυτή η καταγραφή, αλλά σαν καιραιοφιλία, σαν φιλική χειραψία σε φίλους παλιούς κι αγαπημένους. Γιατί και με το Σταύρο και τη Μέλπω και την Μιμικά και πολλούς άλλους έχουμε ζήσει ωραίες καταστάσεις και συνεργασίες στο παρελθόν. Κι είναι πολύ σημαντικές οι αναμνήσεις εκείνου του καιρού γιατί μας γέμισαν, ικανοποίησαν την αγάπη και τη δίψα

για κάτι πνευματικό και καλλιτεχνικό στην στεγνή κοινωνική μας ζωή. Έδωσαν διέξοδο στις νεανικές μας ανησυχίες. Η Μέλπω κι η Μιμικά έχουν δώσει δείγματα ήθους και συνέπειας με την αφοσίωση τους στο θέατρο και πολλά από τη ζωή τους. Και παράλληλα με αυτά που έχουν δώσει έχουν ομορφύνει τη ζωή τους γιατί την έχουν γεμίσει πνευματικότητα. Η Μιμικά Βαλαρή έχει δώσει μια Αντιγόνη θαυμάσια καθώς και μια βασίλισσα Ισαβέλλα. Και με το ρόλο της διευθύντριας στον Οίκο Ευγηρίας μας έδειξε τις ικανότητες του ταλέντου της. Κι η Μέλπω, που την ανακάλυψε ο Μαντουρίδης με την «Ωραία μου Κυρία» έχει δώσει... και τι δεν έχει δώσει! Με την πείρα τώρα πλέον έχει τον αέρα της σκηνής κι είναι σε όλους μας αγαπητή

τόσο που της συγχωρούμε και κάτι «δικά της» τεχνάσματα. Γιατί - εδώ που τα λέμε - η Μέλπω δεν ανηγράφει τύπους, δημιουργεί τύπους. «Που πας, μωρή, σαν μουσουλμάνα, κεφαλοδεμένη και μια μαύρη ρόμπα μέχρι τον αστράγαλο; Έχεις δει καμία δικιά μας σημερινή ηλικιωμένη με τέτοιο ντύσιμο;» Όμως η Μέλπω ήταν μια χαριτωμένη γριά και... της το συγχωρείς. Και γι αυτό την αγαπάμε. Στο τωρινό έργο ήταν σεμνή, στα πλαίσια της λογικής, ως προς το ντύσιμο και, την παρακολουθούσα, έπαιζε κι όταν δεν ήταν να μιλήσει.

Να είσατε καλά, φίλοι μου, όλοι να είστε καλά και να μας δίνετε τέτοιες χαρές, το θέατρο είναι και σχολείο και βιβλίο.

Γρηγόρης Χρονόπουλος